MURATHAN MUNGAN

ERKEKLER İÇİN DİVAN

MURATHAN MUNGAN
ERKEKLER İÇİN DİVAN

21 Nisan 1955 İstanbul doğumlu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. İlkin çeşitli dergi ve gazetelerde yazıları ve şiirleriyle görünen yazarın ilk kitabı 1980'de yayımlanan Mahmud ile Yezida'dır. Daha çok şiirleri (Sahtiyan, Yaz Geçer, Omayra, Metal), hikâyeleri (Cenk Hikâyeleri, Kırk Oda, Kaf Dağının Önü, Üç Aynalı Kırk Oda), oyunları (Taziye, Bir Garip Orhan Veli, Geyikler Lanetler) ile tanınan Murathan Mungan aynı zamanda radyo oyunu, film senaryosu ve şarkı sözü yazdı. Çeşitli alanlara dağılmış yirmi yıllık çalışmalarından yaptığı özel bir seçmeyi Murathan '95'te topladı. Şiirlerinden yapılan bir seçme Kürtçe'ye çevrildi: Li Rojhilatê Dilê Min ("Kalbimin Doğusunda"). Dünya edebiyatından öyküleri bir araya getirdiği seçkileri (Ressamın Sözleşmesi, Çocuklar ve Büyükleri) yayımlandı. Çeşitli yazılarından ve denemelerinden oluşan kitapları: Meskalin 60 draje, Soğuk Büfe.

Metis Yayınları, yazarın kitaplaştırdığı bütün çalışmaları bir külliyat olarak yayımlıyor.

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Metis Edebiyat
Erkekler için Divan, Murathan Mungan
© Murathan Mungan
© Metis Yayınları, 2001

Kitaptaki şiirlerin herhangi bir derleme ya da antolojide yer alması, kasete okunması, yabancı dile çevirisi ve her tür benzeri kullanımı yazarın iznine bağlıdır.

İlk Basım: Aralık 2001

Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Bülent Erkmen
Baskı Öncesi Hazırlık: Zeynep Arman, BEK

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak Baskı: Mas Matbaacılık Ltd.
İç Baskı: Yaylacık Matbaacılık Ltd.

ISBN 975-342-338-1

MURATHAN MUNGAN
ERKEKLER İÇİN DİVAN

içindekiler

pâzubent, 9
alacânım, 11
adı dua olan sevgilim, 14
oğul, 16
çıplak, 17
anakin, 18
ödünç hançer öldürmez beni, 22
gümüşali, 24
alevî ve ali, 29
mem û mem, 32
çöl terzisi, 33
mavi efendim benim, 35
meçhul erkekler, 36
yaş, 37
mahmur, 40
hadramut'ta bir gece, 41
sabah yıldızı, 42
kale adı, 43
sırım, kan, ıiıı ve kum tepeleri, 44
taal zaman, 45
eski kuzey yıldızı, 46

uzun dua, 47
kırk sekiz, 50
kandehar, 52
sikke, 53
ocak, 54
susam, 55
ketum, 56
akrep kayışı, 57
yanık izi, 58
nehir boylarında, 60
hile ve ibret, su ve ocak, 62
yedinci ok kuzgun lehçesi, 64
ejderin dili, 66
eylül rübai, 67
kayıp derviş bulunmuş şair, 68
ferman, 69
nefes nesnesi, 70
meydan aynası, 71
teslim taşı, 72
kırmızı ferman, 73
ısrar, 74
ikrar, 75
inkâr, 76
azalmış ferman, 77
ham ferman, 78

sarı ferman, 79
yolcu, 80
kehribar, 83
kemha, 85
arasta, 87
kömür, 89
perdah, 90
feri sönmemiş ferman, 92
mıknatıs, 93
kazâ, 94
kısa ferman, 95
salgın, 96
tanınmış zaman, 97
siyasetname, 98
siyah ferman, 101
kısık çeşmeler, 102
tütün ve tuz, 103
iyileşebilecek yaralar için, 104
hafıza ve hile, 108
saklı bıçak, 109
iklim, 110
ırmağa kapılmış ferman, 115
ateşte unutulmuş ferman, 116
boyalı çöl, 117

pâzubent

beden dediğin aşka vesile
insan ruhlara âşık olur
sevdikçe başkasını
kendini bulur

ne hasreti öldürür, ne vuslatı ondurur
suretten surete süründürür aşk seni
hayat dediğin bir gün anlamak
geçtiğin yolların kıymetini

bazı kalplerin kaderidir aşk
ne dua beddua ne tövbe yemin
nafile pâzu boşalmış kıymet
nice yazsan korunduğun gövdeye
tabiatta olmayan kelime
nasıl karşı koyabilir
tabiat güçlerine

bin kere inkâr ettim
bin kapıda yenildim
aşk bin kere
bin kere ayrılık
dediğin sema adımları
kültürel miras genetik şifre
tenimde
açılan vahdet yaraları
tutulduğum suretlerden
geçtim gittim
kaderin önünde koşarken
yeni suretlere
bin kere

hakikatim marifetim yadigârım
kalbini bende sınamışlar için
adadığım divanım
ömrümü hayat yapan bütün erkeklere

bir kere olsun unutmak için
beyhude
bin kelime!

Ağustos, Eylül 2001

alacânım,

Usmanova'nın bir şarkısını dinlerken,

ah, nerde benim altından avaze sesim!
yankısı bir duvara gömülmüş testide kaldı
avaze sesim!

şimdi başkalarının kalplerinde yankılanan
bir zamanlar içinden geçtiğim aşklardı
feryattan kimseler ölmez, denirken
duvarlardan geçtim
artık kimseyi sevemez aşktan ölmüş yürek, derlerdi
şimdi kulağını dayadığın duvarda inleyen testi
bir zamanlar feryatlarda unuttuğum avaze sesim!

alacânım,
mil yeşili gözlerin
dindirdi gözlerimi
kaç körü birden öldürdün bende
mahsur kaldım, eksik oldum, kapına düştüm
ben yandıkça
ezber ettin ayazın demirini
alacânım,
indi mi göğsüne heves?
hangi duvarın halısında
gördün, bildin, vurdun beni
kaç ormandan geçti
içinde kaybolduğumuz o büyük takip
içimizde bunca gurbet dururken
yol ettik uzaktaki sılayı
şimdi buradayız
kanlar içinde
alacânım
indi mi göğsüne heves?

etimdeki eksik yangın, sındi yüreğim
seyreldi tenim sahtiyan tarih
mahsur kaldım, meçhul oldum, şehit düştüm,
alacânım,
indi mi göğsüne heves?

alacânım,
rahat et, ben gölgene ilişeyim
her belanı ben göreyim
yüreğimi ihbar et,
bana bir uçurum ver, gideyim
alacânım
indi mi göğsüne heves?
biliyorsun adımın kıblesini
bir meşhur hafızla, meşhur bir şehvet
alacânım,
şuramda sinsi bir sızı
gel öldüğümü farz et
senden gelen her habere
canımdan uçurduğum şahin
pençesinde kaldı bileğim, yazım, harflerim
bir yanım onla uçtu, sende kaldı, ben bittim
alacânım,
indi mi göğsüne heves?

alacânım,
yakılmış bir köyün adıydı adın
görmedi kimse
içinde ben de yandım
o gün bugün kalbimin doğusunda tüten duman
nerede olursan ol göğündeyim kanlı tarih her zaman
Mardin'im, Midyat'ım
ah benim altından avaze sesim
kardeşlerimdi ölen de, öldüren de
aranızdaki duvarda
gömülü kaldım

etimden uçurduğum uçurum
meşhurdum, meçhuldüm, mahsurdum
bir hafızken eskiden
mecnun kaldım şimdi
aşktan, senden, kendimden
n'olur sevmeden öldürme beni
alacânım,
söyle, indi mi göğsüne heves?

4 Aralık 1997

adı dua olan sevgilim

Yedi rekat günah kıldım bedeninde
Dizlerinde yedi zikir secdeye vardım
İhmalin uzak meleğine teninde aldandım
Yapayalnızdım kendi kalabalığım içinde
Tarih kadar yalnız,
aşka aşina, acıya unutkandım

Er yüzlerde tavaf ettim bunca yıl kalb evini
Kırk yemin kurutmuştur sanırken içimin pınarlarını
İnanmadığım Allah'a
Senin yüzünde inandım
Adı dua olan sevgilim
Yandım yandım yandım

Sessizliğe borcum var birkaç kelime,
Sessizliğe borcum var birkaç feryat,
Sessizliğe borcum var birkaç çığlık,
Sustum, yıllarca sustum kan içinde
Ödeyemedim borcumu onca şiirle
Adı dua olan sevgilim
Yandı ruhumun gömleği
Yedi deryalar içinde
Aştım aştım aştım

Aslında sen yoktun
yalnızca bir duayı sevdim ben
varlığın yalanımdı
aşktım aşktın aşktı
geçti gitti hepsi
geçti gitti işte
dudaklarım kilitli
yasin yasin yasin

Çok şükür ölmeden
son duamı ettim ben
Allah beni terk etti
Kendi dağımı kazdım defterime
Gün geldi burdan da gittim

1998, Ocak-Mart 1999

oğul

kaç evlattan yaptım seni ben oğlum
yıllarım sende bir ömür oldu
ne ergenliğim dindi ne hayat yetti
kaç aşkta kaybettiğimi
topladım da
bir sana ödedim oğul
yıllar beni akransız koydu gitti

kendimden koptum başkasına aldığım yolda
yollarım senle bağlandı oğul
bir sende birçok aşktan gittim
kalp uykusu gözlerime rüyalar verdi
eridim eridim
kendime erdim
geldiğim yerde baktım ne kadar benim
ne kadar bu ben değilim oğul

hep babası oldum aslında oğlu olduğum çocukların
içimin kuyusundan çektim cansuyunu
yılların gücü bundan
kendini ateşe atan beni yangınlardan koruyan
kalbime söyledim ki:
bu aşk benim eserim değil
ben aşkın eseriyim

değil mi oğul?

Ocak 2000

çıplak

iki çıplak yara
iki çıplak düşman
şimdi karşı karşıya
artık her şey olabilir
artık bütün dünya karanlık imkân
geç geçebilirsen ruhum
        bir daha buralardan

aşktaki düşmanlık değil
düşmanlıktaki aşk
        onları şimdi birbirinden ayıran
ruh ölür, beden unutur
av kurtulur kendine kurduğu
        mazinin tuzağından

kendinin sonuna geldi mi
yeniden görür insan
çıplak hüküm, acı özgürlük!
kana karışan aşk zamana intikamla sızar
bilirim, çok geçtim buralardan
benim zaferim ayrıldıktan sonra başlar

aşkta zafer olmadığını anlayana kadar

24-25 Şubat 2000, Adana-Istanbul

kimse öç alamaz benim masumiyetimden
dizelerdeki zehirle
kaç hafıza gezer
dilimin altında bilenen yılan
dağları iğne deliğinden geçirir
kimsenin zamanına uğramadan

tenha kin uzak gölge hileli
köklerde demlenen
içimizde dinmeyen kuytu mevsim
vaktini bekleyen düğümlü sarmaşıklar gibi
kalbim öldürür herkesi

ah kimseden sorulmaz ki
hiçbir şey yapmamanın zehri

gövdeye indirilmiş sözlük
kullanırken azalan
vahşiliğin likit beklentisi
içimizde çalkalanan şimdi,
burada ve hiçbir zaman

taze hikâyelerle yamanır yaralı bellek
tuzak yeni tehlikelerle gövdelenir
hiç kullanılmadıkları boşluklarda
sanrısını tetikleyen kelimeler
tanıdık bir yabancılık kazanır
başkalarına anlatıldıkça
çınlayan eşyanın
teslim aldığı
hayatların bilgisi
sızamaz esrarımıza
her iklim kendi mutlağını ararken
kilitli hayaletlerin yer değiştirdiği aynalardan
aynalara yepyeni bir boşluk kalır

damarlarımda sahipsiz akan
kuraklık
gürültüsü vahşi kan
çöl kanunları geçiyor
göçümün unutulmuş ormanlarından
kin bekliyor kınında
borçlandığı zamanları
geri göndermek için
kullanıldığı günahlara
yemin ve rehin
ne kadar ikizse kalbimize
ölüm aşkta seğirir
kimseye aldırmadan
geçen mevsimler gibi
biz kendimizi tanıdık sanırken
yıllar bizi kendiyle değiştirir

ancak şiirle söyleyebiliriz:
kendimize bunca yabancılık
bizi tanıdık kılan

kırmızı netice, kızıl kin
kandan alınmış rengin verimi
ömrün birçok çaprazı gibi
uzaklık kazanır görüldükçe
aşkla öldürür, ölümle âşık eder
ruhun duvarlarına köpürmüş
kara is karanlık iklim uçsuz gerçeklik
kendini yaşar sahibinin görünmezinde
ne kadar yolculuk etsen de dibe
içinden çıkamadığın
içindeki ölü çocuk
her şey ne çok belli derken
ne çok belirsizlik
anaya babaya yâra aşk kadar derin
aşk kadar büyük kin
yıllara eşlik eden sinsi nabız
saydam zırhlarla korunmuş büyük şemsiyesi gündeliğin
balık gözlerinin bile göremediği derinliklerde
bizden sonrakilere devrettiğimiz
bize teğet kuşanmış gizlerin
bazen yanılıp aşk deriz buna
zaten yanılmadan diyemediği hiç kimsenin
dipte derin damar
aşk, en köklü kin
ana baba yâr
bir gün hepsi kaybolur
birbirinin yarasının içinde

derin, çok derin

toprağın bilinen sırlarıyla
kendimden yapılmış mezarımı örter gibi
bağışlıyorum suçlarımı bilmediğim bir karanlığa
ne kadar ödeşsen de ömrün yetmez
bizi biz yapan içimizin saklı sularında
bizden habersiz yaşayanlara

aştım sandığın bir eşiğin ayakları altında
bir gün bir damar uğultusu vurur dünyaya
ölerek bile kaçamazsın aramızdan
ehlileştirilmiş tekrarlarla yaşanan sayıklama
yeniden döneceksin buraya
imkânsızdır aşk insan imkânsızlaştıkça
dünya başka bir yer olana kadar: anakin

1998-2001

ödünç hançer öldürmez beni

bir küfür gibi kara
kayış dilini ver
binlerce kez açıklasam da
dilini çözemediğim ihanet
gel bir daha bende dene kendini
ne sen öldürebiliyorsun beni bu cenkte
ne ben yenebiliyorum seni

yazıldığın mevsime çok su ver kendi izinden
giden yolları suçlarından arındır
arkanda kaldı seni ilerde bekleyenler
unutkan şiirler, kopmuş alıntılar
hiçbir zaman kullanamadığın hatıralarla
kendine yazdığın yaşam öyküsü!
ah, bu kadar aşk herkesi yanıltır

gelme üstüme
boşalmış yeminlerin bileği
ben sandığın sözcüklere vuran aksimdir
ödünç hançer öldürmez beni
ya başka bir silah seç kendine
ya bırak başkasının ellerine
ölüm aşkın işidir
kork benden sevgilim
ahretin olurum senin
bu kadar çok seven öldürmesini de bilir

ben seni
çok yanılmış kalplerin sağlamlığıyla sevdim
gücümdü güçsüzlüğüm
ey, izini sürdüğüm ruhumdaki kara gölge,
büyüttüğüm oğullarımı bir bir elimden alan hayat
yanıltma beni, beni bana yakıştır
son darbeden önce ilk sözü söyleyemeyen!
kolay değil ödenmiş hayatın katili olmak
kör eder hançerini içimin gücü
ölümü göze alan yaşamasını da bilir

1998-2000

adı, Gümüşali
tanımazsınız onu
saklanmayı bilir,
yanınızdan geçip gitmeyi
saygılıdır, sessizdir
öfkesine saklar kendini
bana arkası kuşlu bir cep aynası vermişti
bazı baktıklarımda ansızın çıkagelir

kaç dağ bildim onun için, kaç memleket ezberimdir
el yazılarına girdim çıktım görürüm diye
kaç hikâyenin içinden selamsız geçtim
kayalar, kuşlar, kafiyeler şahidimdir

uçurumlarda yitirdim sesimi
han rüyaları uykularımı aldı benden
gazabı tenha tüfekleri yağladı yıldız yoksulu gecelerim
tenimin tülüydü yüzümde saklanan peri, suya düştü
ummadığım köprüleri geçerken

bir tas suyu Fırat bildim
İki yıldız yetti bir gece yapmaya
bir tutam ottan çattım
içinde kaybolduğum ormanları
kuş gömleğimdi uçmak için
tutulmak için ateşe attım
kendimi
dedim, Gümüşali
bildin mi beni?

uçarı hançerdi belimin kunt kuşağında
kor zamanların sularında yıkadım ellerimi
günahlarını ödediklerimin kanını
dokundurmadım masumluğuma
koç ile bıçak arasında durdu adanmış boynum
eğdikçe kıldan ince bir besmeleyi
ölüme hamayıl tuttum
bayramlarda azala azala
büyüdü cesaretim
ölmekten geçtim hem yettim yaşamaya
yeminliydi hançerimin kabzası
kimsenin gölgesini düşürmezdi suya
düşmanımdan önce kendi tenimde biledim
dedim Gümüşali, gözlerime bak vurmadan
vurmadı, mutluluk fazla geliyor bazı ölümlere
ölsen olmuyor, yaşanmıyor ölmesen de
bunu bir ben, bir Gümüşali bildi
kimsenin geçemediği şiirlerimde
hem benden firardı, hem başkalarından gizlendi

onu görmeyeyazdım kaç şiirimi
içinde rastlarım diye, yazdıkça
hatırasını bırakıp koynuma
yemin tutan gözleriyle
kör etmişti gecemi
o gün bugün onu arıyorum
körler kadar karanlıktan emin
eller, duvarlar boyu
ilerliyorum ikimizden yapılma karanlığın içinde
nerdesin Gümüşali,
nerdesin?
aramakla zehirlendi sol elim,
uzaklaşıyorsun benden kındaki bıçak gibi ilerledikçe içimde
kaçmak dediğin ne ki, adın duruyor yüzüne baktığım dualarda
aşk da bir çeşit intikam, insan bunu da öğreniyor
öldürüldükçe... ette dönen bıçak, şiirde akan kan
kalpte büyük zaman durmadıkça

tarihe tarih düşen boynundaki sahtiyan
gençliğimdi, muskanın kilidi
mahsus selam eden mahpus resimlerin
bir güle, bir buğdaya ettiğin iki yemin
aile atından indiğin ağacın soyu
ikimizin
iç içe uyuyan ikiz yılanlar gibi kollarımızın kaderi
dolaşmış birbirimizin boynuna
ben buradayım, ikimizin hatırası burada,
ya sen nerdesin Gümüşali?
yokluğun yetmiyor yaratmaya
ya beni hiçliğine al
ya eller içimi öldürmeden çık ortaya!

adı, Gümüşali, bana öyle demişti
tanımazsınız onu, belki de bana öyle demişti
saklanmayı bilir, görünürken de
yanınızdan ecel gibi geçip gitmeyi
saygılıdır, sessizdir, ölçüsü gecelerdir
öfkesine saklar kendini, pençeleri her dil bilir,
bana arkası kuşlu bir cep aynası vermişti, kuş duruyor ayna uçtu
bazı baktıklarımda ansızın çıkagelir, dağılıp
kapladığı havaya
çıkagelir başka adlarla
gökyüzü gibi gözlerimde uğulduyor sureti
arayıp durduğuma bakmayın
belki görsem tanımam bir daha

bana, Adım, Gümüşali demişti, bu kadarı yeter bana
vaktim azaldı, hiçbir şey istemiyorum ondan
belli olmaz, her an çekip gidebilirim
nice kalp düşürmüşüm yollarda, nice dayanıksız hatıra
seyreldi suyu nehirlerin, çöl bitti yazılmaktan, dağların ölüsü tükendi
kurtlar gibi şehre indim aşktan
şehrin kanunları yabanım
Mardin kalesinden bu yana izini sürdüm
Gümüşali, artık seni bulmalıyım
eskiden olsa aşk derdim,
şimdi vedalaşmak diyorum buna.

Ocak-Mart 1999

alevî ve ali

Alevî erkeklerinin kıvırcık bir kokusu vardır
karanfil tadı bırakır adamın dudaklarında
ha uçan halıya binmişsin,
ha gecelemişsin bir Alevî erkeğinin kollarında
uçtuğun Burak zamanı kanat
evliyalar uyur doğunun bütün levhalarında

dudaklarının içinde gülyaprağı ve elma kabukları saklıdır
kelimeleri öpüşlerle değiştirirken tek tek seçersin
nar dişler gibi kamaşırsın omuz başlarında
bir gecede kaç köprü geçtiğini
ne kollarına kapıldığın ırmaklar bilir,
ne sen bilirsin
bin gece bir bulunur doğunun kayıp masallarında

erkek yüzlerinde doksan dokuz ad okuyan
yüzyılını şaşırmış bir Cemali,
peçesinden boşalmış suretini arıyor
camii önlerinin
on iki bağdaş kuran levhalarında

benim göğsüm amber, tenim kehribar
kelimeleri tütsüler şiirlerim
divanımda bir sap acı karanfil gülümser
gel oku beni gecele benim divanımda
koynumdaki kelimeleri al
parmaklarımın arasından tesbih taneleri gibi akar
tabakandaki tütünle gecelerini sararım
ben sardıkça ışır gümüşün
ben sardıkça birkaç ay bedir
birkaç ay birden batar

kapalı avuç mühürlü gövde dövmeli zamanla hu çektiğim
gecede değil sarışın pençeli aslan yatağında
bir ömrün bütün rüyaları birden sabahlar

safrana kayıtlı zamanlar, asılsız geleceğin sim sayfaları
arasında beklettiğin gül, rüya ve kök tohumları
sarp boynunda akargümüş Zülfükar siyahı
tenha kader serpme ben teninin yıldızları
altında gözlerinin güneyde indiği yere kadar
her divan kendi gecesini tekrarlar
her gövdede bir parçası kayıp esmer harita
usulca bulup hızla dağıttıkça
tenin ve şiirin üstünden
tanımadığımız hayatların uzak sabahlarına

kendimiz oluruz bir zamanlar hiç olmadığımız kadar

iman sınar dokundukça
saz gibi ince uzun parmakları
Kızılırmak yeniden ikiye ayrılır kollarında
bir gecede dört kitabı birden indirir
gökte ne kadar yıldız varsa düşer koynuna
hepsi de kendi dilinde sayıklar
kulağının içinde ateş dilli ejderha
kuytusunda akan esmer kılıcı
bir dua gibi içimde kımıldadıkça
yaprağını açar gecenin
kelimeleri soyar kınından
ibadeti öğretir gövdenin dergâhına
uyuduğun uyku gördüğün masal yedi deryalar
gecesi uzun olanın erken olur sabahı
mevsim kâr etmez muharrem aylarına
aşk, de buna istersen susuzluk ya da Kerbelâ
kollarındayken ben silinirim
dünya silinir kollarından sonra

İlk Alevî sevgilimin adı Ali'ydi
o kadar güzel sevdi ki beni,
o gün bugün yarı yarıya Alevîyim sanki
son Alevî sevgilimin adı da Ali
ne zaman koynuna alsa beni
semaha durur gibi bir eli kalb üzerinde,
diğerini Allah bilir
dilindeki badem, kanındaki şarap, bir de gecenin mabedi
cem gibi ayin gibi al beni
ya da bırak Allah'ın yokluğuna
tül gibi dağılıp kaybolayım
Ali aşkına...

1998-2001

mem û mem

dağın iki yüzü gibi dargın ve mağrur
güneşin aynasında gündüz
ayın aynasında gece
yüzüyle sureti arasında eksilen
kendi aynasında dünya
gözüyle birbirini görmeden
sessiz ve mağrur dönerken
yarasından önce Ahmede Hani'nin
gölgede söylediği
hançeresine gömülü masal:
mem û mem
kendi dağında yasaklı kalmış
kelimelerine ermeden

gözler önündeki kayıp uygarlıklar
kadar yabancı gerçekliği
yarasından yasağından eksilmiş dilin
kabul değil kazıdır tarihi yenileyen
Ahmede Hani'nin saklı hatırasına
şimdi adını mem û mem verdiğim bu şiir

gerisini miras hukuku
ve hikâyenin cesareti getirir

2001

çöl terzisi

kendim diktim düştüğüm
yılların hırkasını
eğrimi onlarla eksilttim
sularını beklediğim kuyulardı yeminli ay vakti
talibi olmadım heykelimin
bildim kumdan yapılmaz çölün heykeli
vahamı kendim diktim
kendim diktim hikâyelerimi
yırtığını söküğünü onulmazın, hayatın
adımı ben sananlara
ne yazsam
duyulmaz sesim
herkesin zamanından başka türlü geçerim
bana adımdan yapılan zaman
aldı beni
madem seslendim dünyaya
madem imzamı verdim
benden geri çekildi çoğaltılan suretim
yazdıkça bildim:
zamanın malıyız hepimiz
düğümlüyüz bağlıyız
azımız çoğumuz
ne kadar sevsek o kadarız
çok kısa görünen hayat
çok uzundur aslında, çünkü
kaderi çok az çıkar insanın karşısına
çöle vursa da kendini, adanmış bir iç kale sanatına
karşılaşmalarla kısalır insan hayatı
çıplaktım, açıktım, bana inen yıldırımdın
yakın geçersin sandım, vurdun geçtin beni, baktım:
(dokunmadın bile bana
kavurup bıraktın ve yeniden uzakta bir yıldızdın ansızın.

yeni terzim, mutlak serabım, aklımda senin adın
başka bir hırkaya başladım, yolum aynı
aşkım uçsuz bir çöl, ben kum kadarım.

6 Aralık 1997, 1 Ocak 1999

mavi efendim benim

mavi efendim benim,
mutlak aşkın kadife geleceği
bir uyur bir uyanır gözlerin açık sular denizi
kenarından geçerken adanmış gemilerin gövdeleri
uzak tuzlu fenerli
sondürür yakılmış seferlerin geri dönüşsüz geleceğini
kaybolduğumuz ve bağışlandığımız
karalar
baştan kara ettiğimiz
o büyük uzaklıklar
bir daha öne çıkmayacak adlarımız
kimsesizliğin esmer serüvenleri
mavi efendim benim,
kadife geleceğim,
atlas geleceğim,
mutlak bildiğim,
nazarım dağılır kırılır gözlerim uzaktan
uzağa baktıkça gittiğiniz denizleri
bazı denizler daha suçludur diğerlerinden
çünkü bilirsiniz,
herkes geçemez bazı denizleri

vedadır bazı tekrarlar
üç dizede mükerrer mavi

mavi efendim benim,
kadırganızı karaya çektim
bundan böyle kendiniz biliniz beni.

Aralık 1998

meçhul erkekler

bazı erkekler meçhuldür daha yaşarken
ötekilerden

adımları yollarınızdan eksilir
kıyamazsınız köprülerine
konuları dağınık suçlar
efendimdir hepsi kıyamet gününe kadar

mümkünsüz tariflere çıkar
yol soramazsınız hiçbirine
avuçları sızılı tütün ve kehribar gizi
gözlerinde dalgın uzaklıklar
ve kimsenin gözüne bakmayan
kıyam bilgisi
meçhul erkekler
hepimizin yakından bildiği
elimizin altında bulanıp duran aynalar kadar
tanıdık sırlar...

Aralık 1998-Mart 1999

YAP

Yazmam daha aşk şiiri,
diyemelerin kervanında kışladım
çöle yağarken donmuş levhalarda kar sureti
imkânsızın bereketi
yazmamı alırken her yanımda ışıyan gençliğim
kimin yaşındaydım bilmedim.

yıldızları heceleyerek söktüm
aldım yedeğimdeki kelimeleri
ipliğe tuttum içimi loş tutan nesneyi
Yunus'un yaşına geldiğimde
Dünyayı aşk, imkânsızı erkek bildim.

kelimelerle dokundum dünyanın hallerine
dokunulmazlığım kalktı
kendi şiirimde
kendi Divan'ımdan
sürüldüm
yıl yıl de Fuzulî'nin
yaşına geldiğimde.

halk türkülerinin serçeli kafiyeleri
gibi uçuşu kolay ve çabuk akla gelmez
engelleri aşk için yapılan bütün benzetmelerin
sırasını sektiren olayların gidişi
yılları saymadan Karacaoğlan'ın, Bakî'nin yaşına geldim.

görmenin gevşeyen bilgisi
yaş aldıkça tutunduğum diri şaşkınlık
başkasına doğru çözülüyor tenimdeki kelepçe
zaman benim içimde ileri gittikçe
dönüp bakmaların tarihinden
geri saydım kendimi sana geldim
onca aşk içinden geçtim de
kimsenin yaşına değmedim.

kimsenin yaşına değmeden
daha anısı kurumayan
dünlerim bitmediğinde
hayatın rüya dilini bile öğrenemeden
hayatta kaldım
onca felaketten
şimdi buradayım
elver yanına geleyim, bunca aradığım,
babam ol, oğlum ol,
kardeşim, yoldaşım, arkadaşım ol,
ben sevgilim gibi seveyim
benim yaşıma geldiğinde.

bildiklerim kadar unuttuklarımla da büyüteyim.

biliyorum, yenilenler geçmişe kadar kaçar birinde
haritamı kaybettim ey Piri Reis!
çinisi soldu maviliğimin
nice Osmanlı şiirinde
odalardan odalara
azala çoğala
yaşadım da
Fatih'in kokladığı karanfili
denize bakan bir şiirde düşürdüm.

rüyasında koklanmış karanfilini Fatih'in
alınmış İstanbul'da düşürdüm
içim başka yere sürüldü
tarih alındı benden
günümün acı ışığına kaldım yeniden.

bir sikkenin ilk basıldığı günü hatırlıyorum
suç işlemesinde ortak belleğin altın
kaynağına indiğim suya düşürdüm
kendi yaşıma geldiğimde

ilk şiirimi üzerine kazdım ben
ben kendimi ilk şiirimde düşürdüm
çok alındım kendimden.

Aralık 1998- Mart 1999

mahmur

önce ince mahmurumu ver
sabahlarım olsun

taşı öğren
acı çıplak
mümkün değil başka türlü
hayatta kalmak

önce ince mahmurumu aldım
sabahlarım oldu
taşıdığım kadar öğrendim
kendime dal oldum tutunacak

gündüze çıkmayan bin rüya
mahmuru oldum bir ömür
tenimin göğünde
çoğalttım başkalarının kanatlarını
herkes dalıma kondu

onca sevdim de bir yüzünü görmedim aşk
bak yine sabah oldu

Kasım 1999

Hadramut'ta bir gece

Temmuzdaki zehir duruyor mu
şiirlerinde

Kiyas ne zaman yayılır tene

Yılın gibi yaşadığımız
dilin gibi söylence

Dirt sözcüklerin belleğinde
bir zaman kör duran kıvam:

meçhul

Ağır ağır çekilir
başka şiirlerin göklerine

Çöl nere Bizans nere?

Zaman kendinden akarken bütün gücüyle

Hadramut'ta bir gece
duruyor bütün şiirlerimde

Öldürdüğüm adam
öldeydin, Bizans'ta karşılaştık gene
ne kum ne ikon
karşı karşıya getirmiyor bizi
nereye gitsek
bırakmıyor gene de

meçhul

1998-1999

sabah yıldızı

kervanım geçiyordu yıldızların kırdığı şiirlerimden
toydum, inanıyordum
geceler geçerdi
sabahları biliyordum

benden önce gövdeme inmiş
sırtımı ağırlaştıran kanatlarım

gün bildi, çakıldım, kuşlarda kalmıştı bakışlarım

tarihten acı çekenlerle göçtüm kendimden
gezdim, gezdikçe unuturum sanıyordum yeryüzünü
sinmiş şehirlerde yabancı yüzlerle konakladım
ateşi kestim, konuşamadığım dillerden bir dünya yaptım

kavmimin karanlığı içinde unutkan kervanlara dağıldım
başka adlar altında kendimi kimseye göstermeden
bir uçtan bir uca gezdim yaralı atlasımı
gök dindi. gök yüzünü döktü
benim yeryüzünde gördüklerimden
sustu yaz. sustu onca yazdığım yazı
ne gittim buradan ne sizlerle kaldım

önümde, gecenin ucuna yolculuk eden sabah yıldızı
arkamda dünya, hane halkı...

15 Şubat 1999

kale adı

[illegible]dır adım bir kale adı
[illegible]minle eksildi toprağım
[illegible]minle bilmediğim tanrılara adandım
[illegible]inçliğim sende kaldı aşk
kalpteki derin duvar
birbirine düğümlü temelinde
birbirine kavuşmadan
kesilmiş kollarım
yapının harcında gömülü
yüzünü görmediğim
yapı ustası

[illegible]ıca sevdim de bir yüzünü görmedim aşk
her seferinde peçen gözümde kaldı

solgun bir çağrışıma kadar azalır tarih
[illegible]ün gelir her şey yalnızca bir kale adı

1999

sırım, kan, 1111 ve kum tepeleri

çöl ikizleri sanrı ya da körlük
güneş değil rüzgâr çölün sahibi
işaret parmaklarıyla resmedilen
kurumuş dudaklar ve kum tepeleri
kılıcının sırımı ıslak
belki yağmur belki kan
görünmüyor yapışkan karanlıktan
içinden geçtiğimiz
çöldeki ağır ruhtaki koyu zaman
ardımız önümüz
beyhude ıslığıyla büyüyen
kum tepeleri
saati akarken belirsiz takvimine
gündüz değil gece çölün sahibi
bağlanmış yıldızların gördükleri
sürüklüyor bizi and içerek
yazılmış şiirlerin ardı sıra
kör yıldızına düğümlü
tek başına bir gömü kadar
kuvvetli dize:
1111 Gazali'nin doğum tarihi

adsız ve başsız kalmış
sırım, kan, ıiii ve kum tepeleri

1000 yıl sonra bir şiirin adı, kendisi

yazmadan önce sanrı yazdıktan sonra körlük
yalnızca bu belki şiir dedikleri

1999

final zaman

transglobal underground dinlerken

benim kanımın ikizi
senin damarlarında akan
gel bul beni
final zaman
final zaman
ağ ağzımdaki oğul otu
başka bir var oluş bağışla bana
Alemi aralanmış kapılardan

içimde yedi uyur
kemer vadisinde gizli müslüman
gel al beni
mekânıma kavuştur
yolgemde yatan

çölde kum umutsuzluğu

emel denizlerinde beklemiş bilgi
içimdeki hikâyeye sığmıyor
kaderimi vaat eden hiçbir şey kalmadı bu bedende
artık hiçbir aşk kalbimi yatıştıramaz
bırak kendimin sonuna geleyim
kurak kan nerde ikizim?
benden habersiz öğrendi içim:
meğer yokmuş zaman

Nisan 2000

eski kuzey yıldızı

kuzey yıldızım benim
aşka izin ver
izin ver, olmanın yokluğuna
kalbimin yenilenmiş yerleriyle
seveyim kehaneti gecikmiş geleceğini
büyütür gibi kendimi sendeki aşkla
şans tanı ikimizden yapılma
zamana tutulmuş fırtınaya
oyunları mümkün kıl
fal ve mucize tanı
ucu açık imkânların çoğalmış kollarına
yoluna çıktığının kaderine sahip çık
değiştirme beni hileli geleceğin pişmanlığıyla
kıvamını yeni bulmuş bir uçurumun ağzında
tanımlanmış bir yama gibi
ayrıntılar çıplak kanıtlar zalim
ah yine zaman duruyor
parçalanmış atlaslar gibi aramızda
gözümdeki açık rüya kapanmıyor
tenine dokunmadıkça
kanına karışmadıkça kanım
çıkamam sendeki rüyadan
kendi yoluma

yaradılışı görmüş meleklerin kanatlarındaki kamaşma
kalbimi ışıtıyor sonsuzlukla yıkanmış ışığın hâlâ
âşıkken insan yıldız gibi bağlanıyor tüm bir yaradılışa

kuzey yıldızım benim
kadim topraktayım, uygarlıklar kadar usul ve eski,
kahramanım ol, yanıma in artık
benimle gelmesen de
eski bir şiirin göğünden
ışığın vuruyor buraya
ben misin, değil misin bilemem
bildiğim yolumda bekliyor
yapıla tartılmayacak kadar zamansız
hiç umut kesmediğim o büyük karşılaşma
kuzey ya da doğu
kim bilebilir, kaderimizin yönünü
hayat tayini mümkünsüz bir zamanlama
ben buradayım, kollarım ve kalbim burada
benden daha uzun yaşayacak olan şiirimin
göğünde yıldızlar ışısın diye
bendon sonra...
kuzey ya da doğu, aşk ya da bilmediğimiz
ama peşrevinde muallakta kaldığımız
muamma...

1999-2000

uzun dua

aşk dindarı kalbim
uzun tuttu duasını
bekledikçe büyümedim, ama erdim

geçmişten getirdiği kervanı yıktı hane önüne
kimse sormadı neden döndüğünü
kanat açmış bakışları diyordu:
aşk bitmiyor hiçbir seferinde
kalp bitmediyse

çölde kum bile ürperir
geçerken

bir zamanlar içini kamaştıran onca şeyden geriye bir şey kalmaz
çağrışımların büyüsü diner
kendinden ürperir insan
çöldeki kum kadar çoğul bir benzersizlik içinde

gitgide yolculuğuna benzerken

dua gibi konuşuyorsun dedim, buraya ne zaman geldin?
kanadı kırılmıştı sesinin, sözlerinin,
dedi: ben seni içimdeki düşmanla sevdim
kendimden intikam almaktı sana âşık olmak,
kaçmak, ayrılmaktır sandım
sonunda kendime bunu da yaptım

yüzünde yankısı kalmış bir zamanlar gördüğü mucizenin
tebessümüyle başını eğdi dalıp gitti
içini derinleştiren uçuruma

Anadolum şimdi burada, ocağımdasın
duvarda sana bakan
asıldığım yıl çektirdiğim fotoğraf
seni rahmimi sayıkladıkça gidemedim, kaldım
rahmimle yaşa bundan böyle
konuştuklarımız aramızda kalsın

Mayıs 2000

kırk sekiz

kendine seçilmişler için
bütün işaretler aynı yolu gösterir
senin yolculuğuna çıktığın yolu
kime çıkar, niye çıkar, ne çıkar, kim bilir
kimin kimden kaldığını
doğrular yarım yaşanmış yılları
hayatın gölgesinde kalmış
gölgesizler, yaşayan ruhlar göçmen bedenler
kaç tarihten yapılır bir tek takvim
öğrendikçe susmayı sözünü bekletir
içinde durmadan ertelediğin ihtiyar
gençliğin ve geleceğinle büyüttüğün
kayıp kavmin çocukları
bir bir içinden geçerken
kanat hareketlerini yineler
dünya kurulduğunda katledilmiş
yarınları yarım kalmış melekler

bazı hayatlar yaşandıkça bulur anlamını
bazı hayatların yaşandıkça çıkar boşluğu
hayat ne uzundur aslında ne de kısa
ne yaşadığındır yalnızca
bazı pişmanlıklar hayatı kısa kılar
bazıları için çok uzundur tekrarlar

mücevramızın incisi anlam
kalbin kazar var oluş definesini
bir kelebek melek
yollarda ödediğin defterler değil
yaşarken yineleyebilmek
kanatlandırılmış meleklerin kanat hareketlerini

1999-2000

kandehar

Kandehar, kalbe akar doğrudan
gece Semerkant'tır,
Nehrevan, dinleyeni kahraman yapan masal
Buhara'nın gözlerini sil geçerken
dışarıdan yardım almadan
tek başına şiir olan kelimeler:
bazı şehirlerin adı kapalı divan

kale kapısıyken anlam ve imkân
toza kuma dumana şiir olan şehirler
coğrafyadan edebiyata atlas değiştirirler

ne kadar çıksan Alamut ipteki uçurum
gölün gamzesinden ürperir Akdamar
ne istila ne anahtar
yazdıkça görünür
başkasına yalnızca bir ad olan divan

kendi zamanlarında görülmedikleri kadar

Mayıs, Haziran 2001

sikke

gördüm:
bu kadar kullanılmış anlarla
kendi yüzüne bile dönemez insan
baktığında aynalardan

düşer kendi yarattığı boşluğa

benzeyen kabartma

bildim:
yüzüm kendime bahane
giydiğim kurduğum çadır
dal, adıma kestiğim sikke
bahçemin ikiz ağacı, birinin adı hayat
dilimi adadım diğerini söylemeye

Mavi, Haziran 2001

ocak

ocağın yanık izleri
toprağın taşın üzerinde
kömür siyahı karar:
toza terk edilmiş sorular
ve bütün zamanları birden çalışan
işaretleriyle
konaklamış nice hikâyedeki ısrar
boşalmış bileklerde
kanbağının kardeş kenar süsleri
fiillerinin cezasını çeken boynu yarım cümleler,
cimri büyüler anısız ölümler bulmuş
Semud kavmi
kem takılar dile getirilmez
gizli yünü konuşunca hırkasının
bir rüyayı seçmiş burası
yere yakın yağmurlar
gürbüz damarı küçük esmer tepelerin

içindeki suyla bir yaşadığın kesinlik
yağmurun açtığı izler
günün vaktini söyleyen
iri gözlü yaban öküzleri
su yolu bozulmamış
bir kalıntı gibi
kırda bir pazar

kaç yüz yıl önce tam burada ölürken buldum kendimi

2001

Kalem

dışarıdan ötekinden elden
hiçbir yardım almadan
bir kale gibi yaşarlar
binlerce kelime içinde

kapılı bin kale

herkesin toz gözü kum önünde
asıl görünmez şiirler

zamanını bekleyen kapısı
yalın gelir sahibine açılır
bir tek kelimeyle

bin yıl konuşur sonra masal

Şiir

ketum

âşıkken tamamlanır
düşmanken yarım kalan tehlike
ketum hançer, çiğ rüzgâr
künyendeki kaza benim adım
yatışmaz artık içimde başlattığım hikâye
ben her yerden aşka çıkarım

ırsîdir aşk
babadan oğula geçtiği gibi
geçer bir aşktan diğerine
ruhumu beklet, dağı ertele
dönülmez sözler verdim
döndüğümde çaresine bakarım

2001

akrep kayışı

akrebi söndü çoktan
içindeki kara kayış yeminin
artık hayat düşman değil sana
yendin kendine kurduğun sarp tuzağı
istemeden barıştın güneşiyle dünyanın
hep başka biri olmak için beklettiğin kendinden
borçlandın ruhunun saklı sularına

sonunda buraya hilesiz geldin
artık düşmanların kalmadı
ardında kaldı tekinsiz geçmişin
kalbin kadar yalnızsın
akrebin kayışını çözen kamaşmadan
yeni bir kalabalık yaratmalısın
ıssızlığına

yerini tutacak kadar büyük bir aşk
intikamın, nefretin, kinin

12, 13 Temmuz 2001

üzerine kan harfiyle aşk yazılmış
nice sayrılı sayfada
nice olmamış hayat parçası, nice zehirlenmiş bakır
savrulur çöl söküğü kayboluşlar
kent ortasında
hiçbir imge onu açıklığa çıkaramaz artık
kuşkulu kumrallığından, azalan görünüşünden
macerası tükenmiş serseriliğinden

asıl gittiği yerden gittiği yerden

ölmeden karşımıza çıksa da
boşa çıkmasa
parlaklığı seyrelmiş bunca serap
bunca tekinsiz kamaşma
hiç olmazsa
birimiz haklı çıksa

uzak insanı başka biri yapmaya yetmez
hayata yeniden ölçünü aldır

kaldığını unut gittiğini unutma

diner kanayan yanın
şiirin tarazlanır yorulan sesinden
göğsündeki hayvan akşama kalmadan söner
başka bir akşama
kalmak için
gövdede yer değiştiren geçip gitti sanılır
kederinden, büyüdükçe
birinci derecede yanık izi yüzünde
bazı çocuklar ölmez dönüşürler nefrete

dönme gittiğin yerden
bu yangın başkasına kalsın

Eylül 2001

nehir boylarında

beni ayakta tutan yalanları
sen güneşe çıkardın karanlığınla
gevşeyen dokusu çözülen büyünün
ısrar, esrar ve zamanla:

kalbimdeki maya

nehr'oldu ergimiş metal

herkes için değil yıllar
aşk alışkanlıklarını dayatır
bütün yorgunluklara

uykusunu uyuduğum nehirler
bıçak diriliğinde içimde
aktıkça

avucu kapalı kuyu
dokunmuyor ne dünyaya ne bana

kuşağımda zehirli uyku
faltaşları ve falçata

hiç şansın yok yeminim karşısında
akarsan suyunum
kurursan çölünüm
geçersen yolunum
çık karşıma
çık karşıma
ya beni öldür
ya al kollarına
ikimize birden bu nehir boyları fazla

2000-2001

hile ve ibret, su ve ocak

dünyaya açtım kendimi
içimi saklamadım
cesaretim kaderime yardım etti
kendimden azalmadım

her aşkta mazime hile yaptım
hiçbir aşkımdan ibret almadım

hayatın tekrarladığını
yalanladım hayatımla
oldurana kadar yaşadım

başkalarının olmaz dediğini

geri çekildim saklanmadan
yaraların öğretmenliğine bıraktım
kabulümü, inkârımı, reddimi
yenmedim yenilmedim
kendi aşkımdan
bir açıklama bekledim bana ait
kandım aldandım dindim

yaşlanmadım dilsizken körken bıkmadım
aşkla yapılan kalb yoklamasını
her sayımda içimdeki hafız seslendi:
buradayım!
kendimi dinledim onun sesinden
ama ses çıkarmadım

yeniden yazdım
yıllar önce dizinde incindiğim dizeleri
yusuf'un kuyusu kalbinde idi
ve benzerleri

şimdi ellerindeyim
sen de kork sen de git sen de kaç
hangi su yıkayabilir beni artık
hangi ocak odunumu yakacak

yere göğe koymaz seni
yusuf güzeli âhım
sevgilindim eskiden
şimdi yasaklınım

senin için buradayım
senin için buradayım

ne hile ne ibret ne su ne ocak
zaman kimseyi anlamazken
bu divanda uyuyanları
kim anlayacak?

14 Eylül 2001

yedinci ok kuzgun lehçesi

dilsiz ve yaşlı taşlar
ağır ağır
yüzümden söktüğüm duvar
yeniden başka biri
olarak
gel al beni gel beni al

kuzgun lehçesi titrek ibre karanlık göller
bölgesinde
gölgelerin lekesi

her takip bir gün tersine döner

dilimde tuzlaşır gövdelenen söz,
asrına konmayan ahir zaman kuzgun lehçesi
sağır güçler belirlerken karşıtların sessizliğini

biliyorum yedinci ok bu
biliyorum savaşta herkes kaybeder

tenimin hayvan uykusunda
düğümünü tende çözen kırbaç
kendi divanımın tutkulu serinliğinde
kendi tuzumun dilinde
kendi kemiğimin üstünde sönerken
usul usul
yüzündeki ışık ve gölge
tipide bir kar tanesiyim en fazla

en fazla öleceksin
öleceğim en fazla

yalan yataklarında yalan yataklarında
gel al beni gel beni al

26 Eylül 2001

ejderin dili

ejderin dilinde ateş çavlanı
serin uykularda
dinlenen
kum ve kavkı

koygunlaşan gölgelerle
kıvamını kazanıyor
kandaki katran, akşamdan
geçemem zaman bekletiyor
bazı yaradılışları
bir gün karşıma çıkartacağı
aşk, çölde dondurulmuş Kenan

çöl dondurulmuş Kenan
herkes içindir
herkesin kullanmadığı
macera ve zaman

aramızda duruyor bir cümle
bin defa kurulup bozulan
kıl payı kılıç payı
denge ve sessizlikte bekletilen
tarihin akladığı kitaplar kadar
yeniden yazılması gereken
bin kere yaşadığı ânı
sonra bütün kelimeler gider buradan
kalır akşamın ejderi akşamın kanı

Ağustos-Eylül 2001

eylül rübai

eylüle girdim eylüle girdim
her ömrün bir eylülü vardır
onca yaşadım
şimdi bildim

Eylül 2001

kayıp derviş bulunmuş şair

hangi dil baş edebilir doğanın dilsizliğiyle

dil dediğin
incelmiş çaresizlik
bulunmuş ümit
kayıp geçmiş

belki de dil doğamızı keşfetmek içindir

eski söz:
bir dünyaya sığamazken iki hükümdar
bir posta sığarmış kırk derviş

matematik denilen
yalnızca kesinlik değil
seçiminde pusu reddinde tuzak
olmak nice çeşittir

ne damarlarımızdaki gelenek isyan
ne aşktan seyrek ve uzak bu nesil
yetmiyor içimizdeki çarpışmaya
nice yazsak söylesek gün bizim değil

her şey kendimize vaat ettiğimiz anlar içindir

Eylül 2001

ferman

bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
bazı ırmaklar tükenmek için akar
günlerce gezdim bu mısraın haysiyetiyle
benimdir
sormuştun bir keresinde
sen çok âşık olmuşsun, bense ilk
yalnızca buymuş gibi aramızdaki eşitsizlik
oysa aşk siyasetnamedir
sınıf duvarlarına asılan ferman kesinliğinde
evet, çok âşık oldum senden önce
ama seninle öğreniyorum sevmeyi
kırk yılda öğrendim şu kadarcık gerçeği
şimdi hem âşığım sana hem seviyorum seni
sırf bu sözün hatırına yirmi yıl sonra yeniden oku bu şiiri
senindir
ferman senindir

16 Eylül 2001

nefes nesnesi

kalbin sırrına vâkıf olmak için aşk
üfledi cam şiirlerimi

her aşk bir öncekiyle kendini terbiye eder

kusurlu camlar gibi
ölene dek içimde tuttuğum nefes

saydamlaşarak kazandı görünmezliğini

kendi camımda dağıldım durdum
kendime çıkmaktan kayboldum

bir sonrakine saklanır şimdinin kusur bilgisi

aşk kıymeti inceltti tenimi
camımda görülen nefes nesnesi
ölene dek içimde tuttuğum

Eylül 2001

meydan aynası

baktıkça yüzün
yüzüme çıkar
meydan aynası
beş parmak kudretim kalbim kader narı
çatlamadan dağılır kendi içinde
dil susar kan söz alır işaret kalır
kayıtsızlığın duvarında
her körüm
bir elinin ayası

adındaki besmele
geri çağırır
görüşemediğimiz günleri
sensizliğin meydan aynasında
göremiyorum bulamıyorum bilemiyorum
gel beni yaşadığıma inandır

gül biter tenimin meydanında
elinin değmemesindeki lince
aynalar gibi kırılıp parçalandıkça
dil susar kan susar işaret kalır

ayrılmak ayırmadı bizi
beni her gören sen sanır

11 Eylül 2001

teslim taşı

şiirle yoklar sürgün benini
gizini saklısını derinini

dilsiz erkekliğin lisanı şiir
kendiyle arasında geçittir
açıklamaya benzer bir örtünmeyle
kendini gerçekleştirir

kaybolmamak için silik imzaların benzerliğinde
çağrıldığı adını şiire kazar
yazdıkça ergir dağ
gölgesinde azalır demir
saklanmaya kazdığı
mahlas
şiirde çizdiği suret
kendi sandığı değildir
öteki diye anlattığı
kendi
diye söylediği diğeridir

olmayanı kendi diye gösterir

kendiyle konuşurken bile
dudak payı vardır her kelimesinde
bu yüzden söyleyerek örtünmeyi öğrenir

bize gösterdiği taş
göğsünde sakladığı teslimiyetidir

bunca kendi erkeğin kederidir

20 Eylül 2001

kırmızı ferman

saklama yüzünü suya
benzetilmiş kelimelerin ardına

kalbinden söktüğün çadırı
başkasının yüzüne kurma
aşk olur
tepeden tırnağa
göçebe tende
kalıcı iklim

zamanın gaddar haritaları
neye gerçek neye kurgu dediğin
kırmızı kıpkırmızı kızıl ve karşılıksız
her verdiğin

yol sensin ulak sen kalbindeki zarf
ölümüne
koynundaki ferman
alınmaz kanın akıtılmadan

ulaştır bunu yerine ömrün tamamlanmadan

Eylül 2001

ısrar

kaç kez girilmiş kale senin girilmez sandığın tekrar
kaç tetikte yanılmış parmak
tutamaz zamanın kulpunu
açık suda uyur kendini
gözlerinde beklettiğin ısrar
sert bir gece seç kendine
ham dilde eski bir divandan
mümkün kılar
kazaya uğramış sözcükler
kabul edilmiş uzaklıklar içinde
ısrar ve zaman yeni başlangıçları

gözlerin yetmezken sırrına bakmaya
arayışa kilitlenmiş bazı kayboluşlar

yoktur hayatın cevabı
yalnızca tekrarlar

Ağustos-Eylül 2001

ikrar

ne gümüş ne söz
içimdekini karşılar
hiçbir şey demeden
sine söylemeye geldim

bir şiirden bir gül sonrasına geçilir
sayfasındaki uçurumda açarken yaprağını gün
öldüğüm gün
bu ikrar

2001

inkâr

olma engeli

olmaya inkâr

içinde kaç kök kaç damar
hayat izni vermeden anlayamazsın
içinde kaç kişi
kaç imkân yaşar
seni bir kişi bile yapmaya yetmez inkârın
kaybetmenin politikalarına çalışır
resmi bütünlük gündelik tekrar
uğursuz kanunları yok sayarak var olmanın
hayattan kendin diye talep ettiğin kişi
içinin kalabalığına terk eder seni
zarını zorlayan yüzündeki yarım uğultu
gözlerinde sükût
dilde kanama
kalbinde ikrar
hayatını iptal eder izin vermediğin hayatlar
zaman söyler sonra suçunu
buraya kadar buraya kadar

25 Eylül 2001

azalmış ferman

kimi tarih der kamu kara zulmüne
gövdenin takibi sıradağlar kuşatır
orman masal engeli kanlı bereket
bilir uzun yola çıplak hüküm giyenler
kırbada acıyan suyu
kader kuytusunda bekleyen şüpheyi
iman bir imkânken hayata
günler sakal bırakır

tuz yarası koynumda uyuttuğum ferman
uyandığımda koynumdaki yeri boşalır

içimin körü
göre göre sayıklamalarından
gözlerime kör bir rüya bırakır

müjdesi olmayan yol
sonunu bildiğin kader

bile bile git
kimi ferman yollarda azalır

10 Eylül 2001

ham ferman

el yapımı kâğıt üzerine
el yapımı şiir

ellerden sakladığın
gün gelir
elden ele gezinir

herkesin içindeki ham içindeki çiğ
düşman duygular insan içi eskitir
gel geç buralardan
gerisi zamanın işidir

kiminin yüreğindeki zaman
okutur geçmiş fermanları
zamanda saklanan ham bilgiyi
aktarır
kendi zamanını aşanların kalbeliyle
el yapımı şiirin
hâlâ mümkün olduğu kalplere

Ağustos, 23 Eylül 2001

sarı ferman

ihanet bildirir sarı ferman
aldatanla aldatılan
daha ferman üzerinde el değiştirir
yoluna katlanmadan
önü kesilir
kalbin aklın sezginin
her menzilde çözülen
gerçek
biraz daha kaybedilirken
sararır gülümsemekten ferman
okunmayacak kadar
anlamını yitirir yazılanlar
sonunda güneşe tutulmaktan
dokusu çözülmüş
lime lime bir gerçeklik kalır
herkese
hiçbir işe yaramasın diye

çünkü ihanet anlaşılabilir bir şey değildir
bu yüzden menziline ulaşamaz
içinin yollarında zaman aldatmasına uğrar insan
sebepler bahaneler yalanlarla
sararıp uçmuş ferman
hiçliğin kayıtsızlığında şimdi
ne okuyan ne yazan ne anlatan

22 Eylül 2001

yolcu

yol herkese yabancıdır
yaban bunun için suyu kamçılar
bakır filizleri gibi köklü sorular
gölgede kalır hep
çekilmesini bekler toprağın
kendiliğinden içlenir yeni başlangıçlara
madenler uzun uyur toprağın tutkusunda
zaman onları bulana kadar

gittiğin yollar içinde saklı gidemediklerin
kılcal damarlar, bakır tepeler, kolçalar
kendi seçimin sandığın rastlantılarla
zenginleşir
pusu, tuzak, fırsat
dünyanın yalınayak yürüdüğü zamanların
açık bilgisi ihmal çağında açık kalmış rüyalar

kalbin büyük yükü
ömrün yetmeyeceğini bildiğin hülyalarla
yaşlanmak
yolu aşkla bir tutan
uzağın hummasına tutulanlar
erkek ayakları altında aşınan
egemen dil müphem macera bilinmedik başlangıçlar

tek yolcusu olmak
uzakları kalmamış bir yolculuğun
kar mı, kül mü,
göğsüne nişan düşüren ayrılık
onca susup bir gün yola çıkanlar

kum uzun.uzun atkestaneleri
gördüklerinin hepsini sayıklayamaz insan
köklerinin yorgunluğundan
eyer kaşında safran kışında
ısrarlı bir kalbin hatırladıklarıyla
misvak ağacından akar
yaradılışın kapalı doğruları
açık anlarına
genetik mührün
kültürel hafızanın
zebercet damlalarla
mirasın haritasında saklı ben,
karanlık nokta

iki nokta arasında en kısa yol
adı konur
çok uzun zamanlardan sonra
başka bir yolcuya

bazen aşkla hatırlanan
bazen düşmanlıkla
geçilmiş yollardan

pişmanlığın zalim hafızasında
taptaze duran intikam

yol ortasında uyandığın rüya
gelecek bırakmaz sana
yol zamanıyla rüya zamanı tutmuyorsa birbirini
yolda kaybedilir
kazanılmış ne varsa

2001

kehribar

kaç şiir borçlu
kaldım sana
tehlikenin tükenmenin beklemenin burçları
kaç kanat gerdim
yalnızlıktan başka biri olmayasın diye
yazdıklarına
düşmeyesin
sessizlikte saklanmış hileye
şehla kurdun tetiğine
tutulduğun heves
ardında iz bırakmayan
uçurum kuşları
ne uçmak ne konmak arasında
kaç otağ
kurdum düşmenin zamanına
oyuk kavram yağı alınmış anlam
dindirilmiş delilik
dildeki sükûnet deniyor buna
şimdilik
imanın gideceği yol kadar kısa
şu zalim şüphe şu haksız şehvet
sudaki kehribar çözülmez
taşları tamamlanmadan
dolgun gözlü hayvanlar gibi bakıyor bana
akşam
ve akşamdan kalan aşklar
kehribar olmak için hafızaya

kehribar doruk karları kehribar
kendi dağlarımızdan indirdiğimiz
bir gün hatıra olmaya

ağzımızda ateşin karın ve zamanın uysal tadı
dağılır dağılır dağılır
içimizde bir türlü dağılmayan sıkıntıya

16 Eylül 2001

kemha

herkesin teninde eksilen kumaş
farklıdır solak makasın biçtiği
gelecek
bir yanımız iğreti haşmet
bir yanımız kayıp çürükler içinde
bize biçilen teyel yerleri
güne çıktığında
söküle söküle
ağarır, geriye kalır
zamana kaptırdıklarımızın
ağır koyu yağlı hezimeti

ömre dağılmış sünnet!

ince madeni teni erkeğin
kalın şayak gölgesi
kılıç bileyi kalkan koyuluğu
seferi yorgunluğu
üzerinden atamadığı
bastırılmış derinlik

tarih herkesin üstünde aynı göstermez

tarihte kaldı sanılan gündelik bilgisini

bir hırkası vardır her hayatın bir kaftanı
adaştır ten ve kumaş
soyunur giyinirken öteki

nice azdır
olmuş erkeğin kendini yeniden zamanlaması
tene karışmışken
makas darbeleri ve pas!

19 Eylül 2001

arasta

pala ve sicim ülkesinde
sudaki suya söylenen gazeller
eksilen
şiiri kılıçla tartan
hiciv ya da ölüm
marifet remizleri
hayal ile hayal
ikiz yeminler
suyun içi boş
sudaki suç
fermanlardan damlayan
kırmızı harfler
adı unutulan putlar
için saklımızda kalmış onca tören
şimdi arasta vakti
biraz aşk hatırası biraz meydan
biraz akşam yorgunluğu istiyor cengâver

kinleri içlerinde kalmış düşmanlar ve âşıklar
ardında bıraktığı
hep kendine benzeyen ve hep bulduğunu sandığı

önce şiir sonra kimya
ve başkaları da bilsin istiyor bunu
böyle yaparsa eda edilmiş olacak sanki
akşam kazâsı
yalnızlık pahasına sağımız solumuz ölü gönüllüler
sonu belli seyyitler gibi
hatıra biriktirmek
bazen boşaltır hayatı
yaşamın istisnaları
sıradanlığın girdabında
ilhamın ve ihmalin gelip değdiği anlar
boşluğun yolları
karanlık hacim
idrak acısı
aşk payı
günah hakkı yasak hakkı suç hakkı
bir arastada
insan yeniden yaratırken dünyayı

akşam oldu
aşk için eda için
akşam oldu

şimdi vazgeçmek ya da uyumak zamanı

Eylül 2001

kömür

yorgun çeliği yalanladığın harflerin
sözün tütmez içinin ham kilidinden
sancıdaş küslük
adaş yemin
tuzaklarına doğar bazı insanlar
kimse kimsenin gecesini anlamak zorunda değil
düşman ve sırdaş cehennemi
birbirine benzeyen erkeklerin
içlerinde tutuşmayan, yanmayan çiğ kömür
birbirlerini silahlarından ve istisnalarından tanırlar
sen de öylesin

hem görünmeyeni okşar
hem kendiyle dargın
kömür siyahı silah
ya da şiir yaptıkları hoyrat hatıralarından
kimse çıkamaz dışarı
kendileriyle yüzleşmemek için
dünyaya karşı açtıkları savaş
yalnızca kendini kavurur ölü kömür
sen de öylesin

21 Eylül 2001

perdah

bir tek sen kendini eskisi gibi hatırlıyorsun
başka kapıları açmıyor söylediklerin
kendinden eksilttiklerini
hayat koymuyor geri
dünle konuşuyorsun

tüylenmiş öfken, için acımış
sıkıntın çoğaltmıyor kimseyi
izlerini siliyorsun kendini yinelerken
hatırlamaktan göremiyorsun şimdiyi
aldığın yaş katettiğin yola denk değil
dünyaya bunca acımasız gözlerin
kendine kapalı bir tek,
olgunlaşmadan çürüdüğünü bilmiyorsun

bunca tükenmişken yıldızların
gecene çekilmiyorsun

içindeki koyu is, yağlı gölge
kırık hayal parçaları
yenilemez gevşeyeni
yüzünün perdahında
denediğin usturalar
geri getirmez seni
bütün bunlar
herkes kötü, dünya fena
sonumuz geldi diye değil
öğrenmen gerekenleri
zamanında öğrenmediğin içindir

bir erkeklik mesleğidir perdah
zaman çekilen suları bilir
zamanı geldiğinde
kalmak için çekilmek gerekir

Eylül 2001

feri sönmemiş ferman

sesinin kınında bekleyen akşam
gözlerindeki nazara
kurşun döktüğüm kelimeler
kuraklığın derinliğinde hileli beyazlık
rüyaların asılsız eteklerinde kamaşan su
seni bana kavuşturan
aşk mürekkebi
kör eder
kelimelerin gözlerini
kalbim
beyanımdır
gitmeye duran
kanda kurutulmuş veda sözleri
nice söylense
hiç söylenemeyen
kısa süren aşkın uzun vedası
sönmemişken gözlerimizde
ilk günkü gibi tutuşan fer
yolunu bekletir bitmemiş ferman

ne kalan kalır ne kimse gidemez buradan
ayrılıkla tartılan aşk araftır
sonsuz bir şimdiki zaman

20 Eylül 2001

mıknatıs

hangi mağarada değiştirir zaman üstünü
ruh ve umman şiirini neyle çağırır
biriktirilmiş bakışlarda bilenirken
kamaların gölgesi
bitmemiş anların kalbe vaadi
düşmanlık zaman alır
falımızdaki
gelecek gibi
bakalım birbirimize şimdi
sende bu yanık yarası incir yaprağı
bende kar kehribarı tende dağılan lehçe
dünyanın tutmadığı sözler
daha çok ürperir tenimizde

akşam erken gel eve
mıknatısa tutulmuş demir gibi
kendi zamanını istiyor bizden
hikâyemiz

Eylül 2001

kazâ

alnım toprakta kaldı
sensiz geçen zaman-ı hayatın kazâsında

sonrası ikinci hayatım
tutuk, sızılı, yarım

16 Eylül 2001

nehirler uzun sürer

2001

salgın

yalnızca aşk değil bu,
yalnızca sayrılık değil, salgın
bize geçmişten geçen
kandan, tarihten, doğamızın bize kurduğu tuzaktan
kaderimizden ve yıldızlardan geçen salgın
yalnızca bir humma değil bu,
ellerindeyiz bilmediğimiz bir tutsaklığın

damarlarımdaki kana hükmediyor
şefkat, şehvet, şiddetle
kendini bende sınayan salgın
ölümün kenarına düşen satırlarla
batan ayın kenarına düşen satırlarla
bu sayrıl hüküm, bu kara humma, bu kanama
kendini sürdürüyor bende
sormayın bana ben bilmiyorum
ben hiçbir şey bilmiyorum
içindeyim salgın gibi
derin sayrılığı başka çağlara ait bu aşkın
kilitlendiğim var oluşundan çıkamıyorum
ben de isterdim serin, uzak, kuzeyli biri
olmayı, hesaplarını tutmayı
sözlerin, duyguların, davranışların
gelecek sağlamak için yapılan ince ayarların
ama ben saf korkudan yapılmış tehlikeli mısraları,
hikâyesi uzun olan kılıçları,
çölde geçen şarkıları ve onu seviyorum
onu seviyorum onu seviyorum onu seviyorum

26 Eylül 2001

tanınmış zaman

zaman seni şimdi tanıdım
her şeyi kaybettikten sonra
zaman seni kullanamadım
kendime tanıyamadım seni
zaman suçumu biliyorum
senin işini yapmaya kalktım
zaman ayrıldım ayrıldım ayrılamadım
zaman ne yaptım ben
ben ne yaptım?

23 Eylül 2001

baba çekildi pıhtılaşmış gölgesine
anne söndü çoktan
ben kimin borcuyum
liflenmiş köklerle
gökyüzü kadar yaygın
bunca tasarlanmış belirsizliğe
saydam geleceğe
siyah geleceğe
her şey mümkün
kavuşmalar imkânsız
ayrılıklar sahte
sınıf duvarlarının önünde
kara sözlüye kalktı şiirim
yazı oldu sahibi kayıp kalplere
aşk imkânsızken
sınıf duvarlarının önünde
bir buna sevindim:
insanlar benimle sözlüye kalkıyor
ve aşk yazıya bakıyor
bir muskanın güveniyle

ben hep seni sevdim
çoğul oğul
sen ayrılmaya büyürken
hayatın geciktirdiğini
erkenliğimle bildim:
politik bir hayvan olarak yaşar
kendi sınıfından olmayanları sevenler
ve bunu anlatırlar herkese
kimsenin kolay anlamayacağı bir dille
ve bile bile
gene de sevdim seni gene de sevdim
hayat merhem olmazken
politik hayvanların yarasına
kuşandım soyundum geçtim
kaderimi tenhada isteyenlere
kaç ağır meydanda imtihan verdim
çünkü aşk siyasettir
kalbi örgütler geleceğe
ben bunu böyle bildim
hiçbir kitap öğretemezken
sınıf gerçeğine kurban edilmiş aşkların öğrettiğini
ilkin kalbime, sonra size söyledim

on üçüncü yüz yılda kaybolmuş bir abdal
kadar çaresizim devrinizde
geldiğim günden
artık geri dönemem

ağrıdım ağrıdım dindim

sınıf duvarlarının önünde
aşk nafile kurşuna dizilenler!
acele el koşar adım duvar yazısıyım
varoş çocuklarını seven kalplere
tılsımı zengin yanık harfler getirdim

gökyüzü gitmeden ve yağmurdan önce

delik deşiğim
önceki yıl Fikirtepe, sonra Alibeyköy

en son, kalbimin adını
Okmeydanı'nda oturan bir sokağa verdim
şimdi adsızım dilsizim kimsesizim
kendim kadar sevdim bütün sevdiklerimi
kabahatliyim

ucu kayıp gecelerimi sorun, düşürdüğüm kelimeleri
büyüsüyle taşlandığım, kurşunlandığım
meydandaki kahvenin pencerelerine
ve beni tanıdığınızı söylemeyin kimseye
çünkü ben aslında sizin tanıdığınız biri değilim

siz beni sınıf duvarlarının önünde
nasıl bir kinle linç edenlerin aşkıyla sevecektiniz ki
ben kendimi görecektim çıplak kalmış gözlerinizde
yoksa o meşhur hafız, o kanlı şair kim, ben kimim?
siz beni o sanın gene, bense hiç bilmeyeyim ben kimim?
o kadar unutamıyorum ki, ben senim ben senim ben senim

Eylül-Ekim 2001

siyah ferman

ferman siyahı ya da siyah kan
nereden okuduğuna bağlı
aşk körü gözlerin
kendini inandırdığı falı

bir hikâyeyi sonuna kadar yaşamak uğruna
daha başlangıçta göz yumulan
birkaç karanlık işaret
aktıkça
siyaha boyar bütün ferman

fermanın okunmaz siyah olanı
denir

görmezden gelinen karanlığın kanıdır oysa
ilerledikçe
fermanı siyah yapan
okunmaz yazı değil
bu kaderin daha başından okunabilirliğidir

en kısa fermandır siyah olan
aşk ile ölüm arasında
en kısa yolu seçmiştir
ölüme gitmek için aşk
her ne kadar sonlarda okunsa da
fermanların ilkidir

22-24 Eylül 2001

kısık çeşmeler

nice unuttum sandım
kabuk görmemiş yaralarımı

ah! kısık çeşmeler

yıllar içime aktı

bir ergenlik kalbi kaldı bana
bütün yaşadıklarımdan
kar kuyusu tenha doruk

tenim hatırlıyor benim unuttuklarımı

geçmişin bütün yüzleri bakıyor bana
bir zamanlar beni âşık etmiş bakışlarıyla
hepsi herkes her şey
ekinler gibi aklımda
kan kardeşi topraklar
gözlerimde çocukluktan kalma kamaşma
uyurken seyrettiğim erkekler
ateşten saray tendeki buz

gökyüzünü anlamak gibi şimdi
yaralarımı anlamak
tütünüm kekre, kavrulmuş tuzum
nice kalp susuzluğuna
kendini sayıklayan bu kısık çeşme,
sonrası
tütün ve tuz

Eylül 2001

tütün ve tuz

ben açtım o genci ben tüketdim
ben kıldım Nesimi'nin kazâsını
vahşi tabiatını koruyarak kalbimin
kendimi ehlileştirdim
tütün ve tuz!
yaralarım kadar sevdim sizi
ben sizi kendimden bildim

asıl kan bağı
yaraların kardeşliği
tütününü unuttum
ağzımda sızılı tadı tuzunun
söyle uzak sevgilim
kaç kardeşin ederim senin
kaç merhemin var bana
iyileşebilecek yaralar için

Eylül 2001

iyileşebilecek yaralar için

kimi yaralar merhem kaldırır
kimi yaralar açılır
bir uçuruma

içinde uyuttuğun adlandırılmamış hayvan
kelimelerdir uyandıran
ve yanıltan
yarası geçmişten kalmış bir başlangıca

dilsizdir bazı yaralar
söylemez sahibini

kısık kanatlı kuşun alçak uçuşu
bağışlanmış adımı sakladım sana

akşama serinliğini veren yokluğun
adını yazdığın deniz, okunaksız nehirler
yüzün
bir madencinin akşamları gibi
yeryüzü bana

sahibine dönmez yara
başkaları sardıkça

mürekkep dağıtır kelimeler
başka aşkların sayfalarına
baktıkça
cümle kapısı yoktur bazı hayatların
sırlarına ve surlarına
tırmandıkça azaldığın duvarlar: taşıl sayıklama
yokluğunda bile ne kadar var, yani aşk,
kendinden yapılmış büyük kuşatma

bir suskunluk yemini gibi
kabuğunun içinde yaşayan yara
unutsa da gövdedeki yerini
sıcak tutkal hatıra serinliği
her aşk ilk yarayı derinleştirir
bir kere daha söyler
söyleyeceğini

yara dediğin sanıldığından daha derindir

asıl yara zamandır
açılıp bir sebebe
yenisiyle kapanır
eczası cezası sızar derine
yaraların da hafızası vardır
gülün bittiği yer
ihanet etmez kayıtsız sahibine

kaç şiir eder bir sayfanın zamanı
cümlesi yarım kalmış
asma dalında salkım yaralar
dokunsan bir türlü
sussan kireç aklığında kâğıtlar kabuk bağlar
yazı yarası

yarayı okuyamayan yazıyı ne anlar

aşkta asalet noksan artık
merhamet eksik
tuz hakkı, yetim tütün
vekar
kayıplarını say çağ
insan bu kadar

senden değil önceki yüzyıllardan
senin çağında aldığım yaralar

yazla, yazıyla
geçenle, kalanla
yaz geçer, derken
sen de biliyordun
sahipsiz şair
yazınca da geçmiyor
başka yazlara vurdukça
anayurdundaki ağrı
başkalarının yaşadıklarına
tütün ve tuz olan
kelimeler
aşkların telef ettiği kalp susuzluğuna
düşen pay
kendine kazdığın kar kuyusundan
su taşır herkese kısık çeşmeler

2001

hafıza ve hile

uykusu uzun yollar gibi
hem mağrur hem kırılgan dizeler
aşk mühim, mühim değil konunun rengi
aşk olduğunda hafıza hile yapar sahibine

her seferinde yenisini feda ederim
bu kalp durdukça bende

uyan ey uykusu çok gözlerim uyan
uyan ey uykusu çok gözlerim uyan

bir hayatın söylenmemiş yerleri
üzüm ve şarap gibi akraba şimdi
gökyüzümün arapça yıldızı
gel beraber söyleyelim

ben seni gecesi uzun cümleler için sevmiştim
dinlenmiş duyguların zamanlarına saklamıştım seni
ben seni yorgunluğun kalbiyle uzun
yollar gibi sevmiştim
ergenliğim sevdi seni

şimdi ruhumda çekilen günler
seninle vazgeçtim var artık benim
ama aşkından geçemedim

biliyorum aşk var çölümün doğasında
şimdi git
ardına bakma
yara tanımam artık seninkinden başka

26 Eylül 2001

saklı bıçak

sol el saklı bıçak
kanadım gittim kendimden
kendimi bir başkasının
ölüsü sanarak

bütün karşılıkları birden çalışan simgeler gibi
aynı güne düşmez kaybettiklerimizin mevsimi
bazı aşklar yalnızca ayrılıkları için bile değer
yaşlanınca hatırlamak
yaşlanınca hatırlamak
biledikçe biliyorsun
bir zamanlar sol elde tuttuğun bıçağın
ertelenmiş hayaleti
kapanmamış göğsünde
yıllar sonra yeniden kanayacak

bunun için aşk
bunun için şiir tutan sol elim
ayrılırken içimi kazıdığım saklı bıçak

eylül bitiyor sevgilim
uzun eylülü ömrümün
bir kitap gibi bitiyor
seni kanıyor sol elim
seni şimdi
başkalarının gözlerine emanet ediyorum

25 Eylül 2001

iklim

aşk iklimdir
tarikat cihazlarıyla
yaratır dünyasını
inanmayanlar için
Allah imkânıdır

aynıdır cenneti cehennemi
ahreti uyandırır

kendi ahlakını ister ikliminden
nafile kalplerin kaçınılmaz kaderi
tabiatının koşulları
ya da iklim tuzağı
kendi derinliği kadar sever herkes
uçurum başlar bir yerinden
aşk rehin alır dünyayı

soğuğun uykusu başka sıcağın uykusu
bazı uykusuzluklar rüyadır

iklimle beslenir aşk
gök haritası ile kalbin kapısı eştir
aşk merhamet ister sahibinden

leyla ile mecnun çölde geçer
sanrı, humma, aşk
aynı çölün çocuklarıdır
akraba karanlığında çoğalır
bire kadar inen tanrılar
yol kaderle kısalır

Kum Saati'nde akan eski soru:
neden çöle indi dört kitap
aynıdır çöl ile kalbin kapısı
geçilmez
tutulmadan
aşkın doğusu ve batısı

çünkü aşkın doğusu ve batısı vardır
kuzeyden güneye iner
mazinin kavimleriyle
kapısı bulunmayan şehirlere

kapısı bulunanlar aşkı surların dışında bırakır
kaleler düşer şehirler yakılır
kıyamet yeryüzü provası
sükûnet cinnetiyle geçer
tufandan korkanların hayatı
onlara okudukları kitaplar kalır

mazi hiçbir aşkla tamamlanmaz
çünkü mazi kalplerde yaradır
zamanların birbirini tutmamasıdır aşk
birbirine erken ya da geç kalmış kapılardır
ölümlü insan ile görece zaman
var oluş bir alaydır
bilgeliğin ardında koşan
yalın gerçeklerle yaşlanır

aşkın çetin definesi
Babil kulesi kadar dağılmıştır
yeryüzüne binlerce tarifle, aşk hâlâ gizdir
kayıp kule dilleri kadar
şifrelenmiştir tene ve tarihe
ışık hızında yeniden dirilinceye kadar
kule, kalp, dil
bilmece

sahibinin körüdür aşk
başka âlemlerin gözleri ödünçtür
aşk üzerine söylenmiş bütün sözler
unutulmadan
hatırlanmaz
bir daha
bunu yapan aşktır

aşk insanın içindeki geçittir
kendi içindeki yol ortasında kalan
yarım hayatların kayıp sahipleri için
aşk uzaktır

aşk uzak olduğunda
kullanılmaz yakınlıklarla
aşk kişiye kendini tanıtır unutturmak için
daha önce de söylendi:
her öğrenilen bir sonrakine saklanır
zaman aşktan böyle intikam alır
kimse koşamaz zamanın önünden
hiçbir sönmüş gerçek onaramaz kor kayıpları

aşk kusurdur hatadır günahtır
yasaktır
imkânsızdır
bu yüzden insanlık için hâlâ bir imkândır

bir başlangıçtır aşk
insanın kendine başlangıcı
çok az kişi ilk kez âşık oluyormuş gibi
tekrarlayabilir aşkı
başlangıçları unutanlar için
artık imkânsız olanı

bu, hayatı tekrarlamaktır
diyalektik bile bu yüzden aşktır

aşk hakkında söylenmiş bütün sözler
yaşanmadan yalandır

aşk bir haktır
sonuna kadar kullanır
kullanılmaz olanı

iyi aşk şiiri yoktur, hiç olmadı,
bu da olmadı
her aşk şiiri yalnızca tekrarlar
tekrarlanmaz olanı
her biri yalnızca bir sonrakinin ilhamı
belki bu kadar söz
bağışlatır bana bu aşkı
2001 yazıydı
çok istedim çok istedi çok istedik
ama olmadı

Eylül 2001

ırmağa kapılmış ferman

bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
bazı ırmaklar öldükten sonra kavuşurlar denize
taşkınıyla bir tek dizenin
sular altında kalan kitab
ölenin, kavuşanın
eski aylardan şaban yıldızımsın
Arabi gökyüzümde
beni öldüren ırmağa hâlâ vuruyor ışığın
biliyorum az kaldı denizime
biliyorum bu ferman çıkmaz bir yere
ben gittim, murathan kalsın sende

23 Eylül 2001

ateşte unutulmuş ferman

herkes kendi ateşini başkasının cehenneminde sınar
kendi külünde söner bütün rüzgârlarına yazıldığın akşam

ateş tadında kum tadında
kalarak
derinleştirir bazı ayrılıkları zaman

al ağrını git buradan
en uzun eylülü ömrümüzün

uyutmuyor seni ne kömürleşmiş bu gurur
ne göğsündeki kaplan

seçilmiş taş milyonlarca taş arasından
başını vurduğun
çok gençti genç olmak için bile
kendi zamanına muhtaç
kendiyle dalgın

daha yolun başında görülüyordu
menzilindeki noksan

ömrünce sızlayacak
kayıplar sarayında ateşte unuttuğun ferman

13 Eylül 2001

boyalı çöl

niye çöl niye çöl niye çöl
niye çıkamıyorsun çölden
hem sen hiç çöl görmedin ki?

gökdelenler ışıklar içinde
şehrin boyalı zirvesi
soruları kendine göre
hep yaptığın gibi
zamanın genişliğine gülümse

bildiklerimiz
ne kadar seyreltti
bilmediklerimizi

asıl bildikçe çöl

çöl dediğin bir büyük belki

belki onlarca kez öldüm çölde
belki ölmekten unuttum kendimi
belki çöl kadar büyük bir şiir kaldı içimde

hangi çağa dönersem döneyim
ilk ruhumu çağırıyorum şiirle

çocukken anımsadığım birkaç temel imge
güne rehin verdiğim
büyüdükçe

geri almak isteği
çocukluktan, çölden, şiirden
beni ben yapan o birkaç şeyi
bunun için çocukluk
bunun için çöl
bunun için şiir
belki bunun için yeniden ölme isteği

hem bunları boş ver sen
yalnızca hoşuna gidip gitmediğini söyle
sonuçta şiir kaybettiklerimiz içindir, öyle ya da böyle

12 Temmuz 2001

...

hakikatim marifetim yadigârım
kalbini bende sınamışlar için
adadığım divanım
ömrümü hayat yapan bütün erkeklere

bir kere olsun unutmak için
beyhude
bin kelime!

ISBN 975-342-338-1
9 789753 423380

İÇAN DAĞ.